

LEFFLER

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2005. november 8.*

A C-443/03. sz. ügyben,

az EK 68. cikk és az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) a Bírósághoz 2003. október 20-án érkezett, 2003. október 17-i határozatával terjesztett elő az előtte

Götz Leffler

és

a **Berlin Chemie AG**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas (előadó), és J. Malenovský, tanácselnökök, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, Juhász E., G. Arestis, A. Borg Barthet és M. Ilešič bírák,

* Az eljárás nyelve: holland.

főtanácsnok: C. Stix-Hackl,
hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. április 12-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- G. Leffler képviselőjében D. Rijpma és R. Bakels advocaten,
- a Berlin Chemie AG képviselőjében A. Hagedorn, B. Gabriel és J. I. van Vlijmen advocaten,
- a holland kormány képviselőjében H. G. Sevenster és C. M. Wissels, meghatalmazotti minőségben,
- a német kormány képviselőjében W.-D. Plessing, meghatalmazotti minőségben,
- a francia kormány képviselőjében G. de Bergues és A. Bodard-Hermant, meghatalmazotti minőségben,
- a portugál kormány képviselőjében L. Fernandes és M. Fernandes, meghatalmazotti minőségben,
- a finn kormány képviselőjében T. Pynnä, meghatalmazotti minőségben,

— az Európai Közösségek Bizottsága képviselőjében A.-M. Rouchaud-Joët és R. Troosters, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2005. június 28-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről szóló, 2000. május 29-i 1348/2000/EK tanácsi rendelet (HL L 160., 37. o; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 1. kötet, 227. o., a továbbiakban: rendelet) 8. cikkének értelmezésére irányul.
- 2 E kérelem előterjesztésére a Hollandiában lakó Götz Leffler (a továbbiakban: G. Leffler) és a németországi székhelyű Berlin Chemie AG (a továbbiakban: Berlin Chemie) német jog szerinti társaság között az e társaság által G. Leffler javaira foganatosított foglalások megszüntetése iránt folyamatban lévő jogvita keretében került sor.

Jogi háttér

- 3 A rendelet célja a bírósági eljárások meggyorsítása és hatékonyabbá tétele a bírósági és bíróságon kívüli iratok közvetlen továbbítása elvének megteremtésével.

- 4 A rendelet hatálybalépését megelőzően a tagállamok többségét kötötte az 1965. november 15-i Hágai Kézbiztatói Egyezmény, amely a bírósági és bíróságon kívüli iratok polgári és kereskedelmi ügyekben történő külföldi kézbesítéséről és közléséről szól, amely létrehozta a közigazgatási együttműködés mechanizmusát, és lehetőséget teremtett az iratok központi hatóságok közvetítésével történő kézbesítésére vagy közlésére. Ezenkívül a Dán Királyság, Írország, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága csatlakozásáról szóló, 1978. október 9-i egyezménnyel (HL L 304., 1. és – módosított szöveg – 77. o.), a Görög Köztársaság csatlakozásáról szóló, 1982. október 25-i egyezménnyel (HL L 388., 1. o.), a Spanyol Királyság és a Portugál Köztársaság csatlakozásáról szóló, 1989. május 26-i egyezménnyel (HL L 285., 1. o.), valamint az Osztrák Köztársaság, a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság csatlakozásáról szóló, 1996. november 29-i egyezménnyel (HL 1997. C 15., 1. o.) módosított, a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról és a bírósági határozatok végrehajtásáról szóló, 1968. szeptember 27-i egyezményhez (HL 1972. L 299., 32. o., a továbbiakban: Brüsszeli Egyezmény) fűzött jegyzőkönyv IV. cikke a közvetlenebb úton történő kézbesítésről is rendelkezett. Az említett jegyzőkönyv IV. cikke második bekezdésének szövege a következő:

„Hacsak az a tagállam, ahová a kézbesítést el kell végezni, nem tiltakozik ez ellen az Európai Közösségek Tanácsának főtítkárához intézett nyilatkozattal, ezek az iratok közvetlenül annak az államnak az igazságügyi közhivatalnokai által is továbbíthatók, ahol az irat készült, annak az államnak az igazságügyi közhivatalnokai részére, amelynek területén az irat címzettje található. Ebben az esetben az átvevő állam igazságügyi közhivatalnoka az irat másolatát továbbítja az átvevő állam igazságügyi közhivatalnoka részére, aki illetékes arra, hogy azt a címzetthez továbbítsa. Ez a továbbítás az átvevő állam jogszabályai által előírt formában történik. Megtörténtéről igazolást kell küldeni közvetlenül az átvevő állam igazságügyi közhivatalnoka részére.”

- 5 Az igazságügyi miniszterek tanácsa 1993. október 30-i ülésén megbízta a „munkacsoport az iratok továbbításának egyszerűsítésére” megnevezésű munkacsoportot olyan jogi eszköz kidolgozásával, amely leegyszerűsíti és meggyorsítja az iratok továbbításának eljárását a tagállamok között. E munka eredményeképpen az EU-Szerződés K.3. cikke (az EU-Szerződés K.1–K.9. cikke helyébe az EU 29–42. cikk

lépett) alapján elfogadták az Európai Unió tagállamaiban a polgári vagy kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről szóló egyezményt (a továbbiakban: egyezmény). Ezt az egyezményt az Európai Unió Tanácsának 1997. május 26-i jogi aktusa (HL C 261., 1. o.; az egyezmény szövege, 2. o.; az egyezmény Bíróság általi értelmezéséről szóló jegyzőkönyv, 17. o.) hozta létre.

- 6 Az egyezmény nem lépett hatályba. Annyiban, amennyiben a rendelet alapját az egyezmény szövege képezi, az egyezményhez fűzött magyarázó jelentés (HL 1997. C 261., 26. o.) felhasználásra került az említett rendelet értelmezéséhez.

- 7 Az Amszterdami Szerződés hatálybalépését követően a Bizottság 1999. május 26-án javaslatot terjesztett elő a tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről szóló tanácsi irányelv elfogadására (HL C 247 E, 11. o.).

- 8 Amikor e javaslatot az Európai Parlament elé terjesztették, ez azt kívánta, hogy a javaslatot rendeleti formában fogadják el. 1999. november 11-i (A5-0060/1999. sz. végl.) jelentésében a Parlament a következőket állapította meg:

„A rendeletnek – az irányelvvel ellentétben – megvan az az előnye, hogy jobban biztosítja a közösségi jogi szöveg gyors, világos és egységes végrehajtását, ami megfelel a kitűzött célnak. Ezt a jogi eszközt választották egyébként a jelenleg vizsgált más egyezmények »közösségiesítésére« is.”

9 A rendelet (2) preambulumbekzdése kimondja:

„A belső piac megfelelő működése szükségessé teszi a bírósági és bíróságon kívüli iratok továbbításának korszerűsítését és meggyorsítását a polgári vagy kereskedelmi ügyekben a tagállamok között történő kézbesítés során.”

10 Az említett rendelet (7)–(10) preambulumbekzdésének szövege az alábbi:

„(7) A továbbítás gyorsasága érdekében megengedhető minden arra alkalmas eszköz használata, feltéve, hogy figyelembe veszik bizonyos követelmények teljesülését, így az átvett irat olvashatóságát és megbízhatóságát. A továbbítás biztonsága megköveteli, hogy a továbbítandó iratot egy előre nyomtatott formanyomtatvány kísérje, amelyet a kézbesítés [helyesen: kézbesítés vagy közlés] fogadóhelyének nyelvén vagy az adott tagállam által elfogadott bármely más nyelven töltenek ki.

(8) E rendelet eredményességének biztosítása érdekében az iratkézbesítés [helyesen: az iratkézbesítés vagy az iratközlés] visszautasításának lehetősége csak kivételes esetben engedhető meg.

(9) A gyors továbbítás biztosítja, hogy az iratok kézbesítése [helyesen: kézbesítése vagy közlése] az irat átvételét követően néhány napon belül megtörténik. Amennyiben az iratot egy hónap elteltével sem kézbesítik [helyesen: tudták kézbesíteni vagy közölni], az átvevő intézmény értesíti az átvevő intézményt. Ennek az időtartamnak a lejárta nem jelenti azt, hogy a kérelmet vissza kell küldeni az átvevő intézményhez, ha világos, hogy a kézbesítés [helyesen: kézbesítés vagy közlés] megfelelő időn belül teljesíthető.

(10) A címzett érdekeinek védelmében a kézbesítést [helyesen: kézbesítést vagy közlést] a foganatosítás helyének hivatalos nyelvén vagy hivatalos nyelveinek egyikén kell teljesíteni, vagy az áttevő tagállamnak egy olyan egyéb nyelvén, amelyet a címzett megért.”

11 A rendelet 4. cikkének (1) bekezdése szerint:

„A bírósági iratokat közvetlenül és a lehető legrövidebb időn belül továbbítani kell a 2. cikk szerint kijelölt intézmények között.”

12 A rendelet 5. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az iratok fordítása

(1) A kérelmezőt az az áttevő intézmény, amelyhez az irat továbbítása iránt fordult, tájékoztatja arról, hogy a címzett megtagadhatja annak átvételét, ha az nem a 8. cikkben előírt nyelvek egyikén került kiállításra.

(2) Az irat továbbítását megelőzően felmerülő fordítási költségek a kérelmezőt terhelik; ez nem érinti a bíróságnak vagy az illetékes hatóságnak az ilyen költségek viselésére vonatkozó esetleges későbbi határozatát.”

13 A rendelet 7. cikkének szövege a következő:

„Az iratok kézbesítése [helyesen: kézbesítése vagy közlése]

(1) Az átvevő intézmény kézbesíti vagy kézbesítteti az iratot [helyesen: kézbesíti vagy kézbesítteti az iratot, illetve közli az iratot vagy intézkedik annak közléséről], éspedig vagy az átvevő tagállam jogának megfelelően, vagy az átvevő intézmény által kért különös módon, amennyiben ez a mód az átvevő tagállam jogával összeegyeztethető.

(2) Az irat kézbesítésére előírt [helyesen: kézbesítéséhez vagy közléshez szükséges] valamennyi lépésnek a lehető legrövidebb időn belül kell megtörténnie. Minden olyan esetben, amikor a kézbesítés az átvételt követő egy hónapon belül nem történik meg [helyesen: a kézbesítés vagy a közlés az átvételt követő egy hónapon belül nem volt lehetséges], az átvevő intézmény tájékoztatja az átvevő intézményt a mellékletben található igazolási formanyomtatványon, amely a 10. cikk (2) bekezdésének megfelelően kerül kitöltésre. Az időtartamot az átvevő tagállam jogával összhangban számítják.”

14 A rendelet 8. cikke a következő:

„Az irat átvételének megtagadása

(1) Az átvevő intézmény tájékoztatja a címzettet arról, hogy megtagadhatja a kézbesítendő irat elfogadását [helyesen: a kézbesítendő vagy közlendő irat átvételét], ha az nem a következő nyelvek egyikén került megszövegezésre:

a) az átvevő tagállam hivatalos nyelve vagy, amennyiben annak a tagállamnak több hivatalos nyelve is van, a kézbesítés [helyesen: kézbesítés vagy közlés] foganatosítási helyének hivatalos nyelve vagy hivatalos nyelveinek egyike;

b) az áttevő tagállamnak olyan nyelve, amelyet a címzett megért.

(2) Amennyiben az áttevő intézményt arról tájékoztatják, hogy a címzett az (1) bekezdésnek megfelelően megtagadja az irat átvételét, a 10. cikkben előírt igazolás útján azonnal tájékoztatja az áttevő intézményt, és visszaküldi a kérelmet és a fordítást igénylő iratokat.”

15 A rendelet 9. cikke így hangzik:

„A kézbesítés [helyesen: kézbesítés vagy közlés] időpontja

(1) A 8. cikk sérelme nélkül az irat a 7. cikk alapján történt kézbesítésének [helyesen: kézbesítésének vagy közlésének] időpontja az a nap, amikor az iratot az áttevő tagállam jogának megfelelően kézbesítik.

(2) Ha azonban az iratot az áttevő tagállamban megindítandó vagy függőben [helyesen: folyamatban] lévő eljárás keretében meghatározott időtartamon belül kell kézbesíteni [helyesen: kézbesíteni vagy közölni], a kérelmező tekintetében az áttevő tagállam joga által meghatározott időpontot kell figyelembe venni.

(3) Valamely tagállam megfelelő indokkal egy öt éves átmeneti időszakban eltérhet az (1) és a (2) bekezdés rendelkezéseitől.

Ezt az átmeneti időszakot a tagállam, jogrendszeréből eredő okokból, öt éves időszakonként meghosszabbíthatja. A tagállam értesíti a Bizottságot az ilyen eltérés tartalmáról és annak körülményeiről.”

16 A rendelet 19. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A megjelenést elmulasztó alperes

Amennyiben e rendelet rendelkezései alapján idézést [helyesen: eljárást kezdeményező iratot] vagy azzal egyenértékű iratot kézbesítés [helyesen: kézbesítés vagy közlés] céljából egy másik tagállamba kellett továbbítani, és az alperes nem jelent meg, határozat mindaddig nem hozható, amíg megállapítást nem nyer, hogy:

- a) az iratot olyan módon kézbesítették [helyesen: kézbesítették vagy közölték], amint azt az átvevő tagállam belső joga a saját területén keletkezett iratoknak az ott tartózkodó személyek részére történő kézbesítésére [helyesen: kézbesítésére vagy közlésére] előírja; vagy
- b) az irat ténylegesen átadásra került az alperes számára vagy azt eljuttatták lakóhelyére valamely, e rendelet által előírt más módon;

és, hogy mindkét esetben az iratot megfelelő időben kézbesítették vagy adták át [helyesen: kézbesítették, közölték vagy adták át] ahhoz, hogy az alperesnek módjában állt védekezni.

[...]”

- 17 A rendelet a mellékletében szereplő különböző formanyomtatványok használatáról is rendelkezik. E formanyomtatványok egyike, amely a rendelet 10. cikkének megfelelően készült, „Az iratok kézbesítésének vagy a kézbesítés elmulasztásának igazolása [helyesen: Az iratok kézbesítésének vagy közlésének, illetve a kézbesítés vagy közlés elmulasztásának igazolása]” címet viseli. E formanyomtatvány 14. pontja azt az esetet említi, amikor a címzett az irat átvételét az alkalmazott nyelv használata miatt tagadta meg. Ugyanezen formanyomtatvány 15. pontja az iratkézbesítés vagy az iratközlés elmulasztásának különböző okait sorolja fel.
- 18 A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet (HL 2001. L 12., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 42. o.) 26. cikke (1)–(3) bekezdésének szövege a következő:

„(1) Amennyiben a valamely tagállamban lakóhellyel rendelkező alperes ellen másik tagállam bíróságán indítanak peres eljárást, és az alperes a bíróság előtt nem jelenik meg, a bíróság hivatalból megállapítja joghatóságának hiányát, kivéve, ha e rendelet rendelkezése alapján joghatósággal rendelkezik.

(2) A bíróság mindaddig felfüggeszti az eljárást, amíg meg nem bizonyosodik arról, hogy az alperes a védelméről történő gondoskodáshoz megfelelő időben kézhez vehette az eljárást megindító iratot vagy azzal egyenértékű iratot, illetve valamennyi szükséges intézkedést megtették ennek érdekében.

(3) Amennyiben az eljárást megindító iratot, illetve azzal egyenértékű iratot e rendelet alapján egyik tagállamból a másikba kellett továbbítani, a (2) bekezdés rendelkezései helyett a tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről szóló [...] rendelet [helyesen: 2000. május 29-i 1348/2000/EK rendelet] 19. cikkét kell alkalmazni.”

- 19 Ugyanakkor a 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontja kimondja, hogy valamely tagállamban hozott határozat más tagállamban nem ismerhető el, ha „az eljárást megindító iratot vagy azzal egyenértékű iratot nem kézbesítették az alperes részére megfelelő időben ahhoz, hogy védelméről gondoskodhasson, kivéve, ha az alperes elmulasztotta a határozatot megtámadó eljárás kezdeményezését [helyesen: a határozat ellen nem nyújtott be jogorvoslatot], annak ellenére, hogy lehetsége lett volna rá”.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 20 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kiderül, hogy G. Leffler 2001. június 21-én ideiglenes intézkedés iránti kérelmet nyújtott be a Rechtbank te Arnhem elnökéhez annak érdekében, hogy a Berlin Chemie által vele szemben foganatosított foglалásokat szüntessék meg, illetve rendeljék el további foglалások foganatosításának a tilalmát. A Berlin Chemie vitatta a kérelmet, és a Rechtbank elnöke 2001. július 13-i végzésével elutasította G. Leffler kérelmét.
- 21 2001. július 27-én kelt beadványában, amelyet a Berlin Chemie-t képviselő ügyvédi irodának kézbesítettek, G. Leffler fellebbezést nyújtott be a Gerechthof te Arnhemhez. A Berlin Chemie-t e bíróság tárgyalásra idézte 2001. augusztus 7-re.
- 22 Azonban, minthogy a jelen ügy nem került bejegyzésre a Gerechthof lajstromába, G. Leffler 2001. augusztus 9-én helyesbítő idézőlevelet kézbesített. Ennek értelmében a Berlin Chemie-t 2001. augusztus 31-ére tárgyalásra idézték, amely azonban e tárgyaláson nem jelent meg.

- 23 A Gerechtshof úgy döntött, hogy felfüggeszti a határozathozatalt a G. Leffler által a Berlin Chemie ellen mulasztási ítélet meghozatala iránt benyújtott kérelem tárgyában annak érdekében, hogy alkalmat adjon a felperes számára az említett társaság idézésére a holland polgári perrendtartás (Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering) (korábbi) 4. cikke 7. pontjának, illetve a rendeletnek megfelelően.
- 24 A 2001. szeptember 7-én kelt idézéssel, amelyről értesítették a Gerechtshof illetékességi területén működő ügyészséget, a Berlin Chemie-t 2001. október 9-re tárgyalásra idézték. A társaság azonban e tárgyaláson nem jelent meg.
- 25 A Gerechtshof ismételen úgy döntött, hogy felfüggeszti a határozathozatalt G. Leffler mulasztási ítélet hozatala iránti kérelme tárgyában, ezúttal azoknak a dokumentumoknak a benyújtásáig, amelyekből kiderül, hogy a kézbesítés vagy közlés megfelelt a rendelet 19. cikkének. A 2001. december 4-i tárgyaláson néhány ilyen dokumentum benyújtásra került.
- 26 A Gerechtshof 2001. december 18-i ítéletével elutasította G. Lefflernek a Berlin Chemie ellen mulasztási ítélet hozatala iránti kérelmét és megszüntette az eljárást.
- 27 Ezen ítélet releváns pontjai, a kérdést előterjesztő bíróság által visszaadva, a következők:

„3.1. A benyújtott dokumentumokból az következik, hogy a Berlin Chemie-nek címzett idézés kézbesítésére vagy közlésre a német jognak megfelelően került sor, a Berlin Chemie ennek ellenére megtagadta az iratok átvételét, mivel azokat nem fordították le németre.

3.2. A Németországba küldött idézést nem fordították le az átvevő tagállam hivatalos nyelvére vagy egy olyan nyelvre, amelyet a címzett megért. Ezért tehát nem felelt meg a kézbesítésről szóló EK-rendelet 8. cikke által előírt követelménynek. Következésképpen a mulasztási ítélet hozatala iránti kérelmet el kell utasítani.”

28 A 2001. december 18-i ítélet ellen G. Leffler semmisségi panaszt nyújtott be a Hoge Raadhoz. Arra hivatkozik, hogy a Gerechtshof az ítélet indokolásának 3.2. pontjában jogi hibát vétett. A felperes szerint az említett bíróság meg kellett volna állapítsa a mulasztást, vagy, másodlagosan, új tárgyalási határnapot kellett volna kitűznie, és elrendelnie a Berlin Chemie idézését erre a napra az előző idézés esetleges hibáinak orvoslásával.

29 A kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy a rendelet 8. cikke nem határozza meg az értesítés átvétele megtagadásának következményeit. Megjegyzi különösen:

„[...] Elfogadható lehet annak feltételezése, hogy abban az esetben, ha a címzettnak jogos oka volt az irat átvételének megtagadására, úgy tekintendő, hogy semmilyen közlés nem történt. Az is elképzelhető azonban, hogy azt követően, hogy a címzett megtagadta az irat átvételét, megengedhető a hiba orvoslása azáltal, hogy a fordított ismételt eljuttatják a címzetthez. Ez utóbbi esetben felmerül a határidő kérdése, illetve az a kérdés, hogy milyen módon kell a fordítást a címzett tudomására hozni. A fordítást a rendeletben az iratok kézbesítésére vagy közlésére meghatározott úton kell-e a címzetthez továbbítani, vagy ennek módja szabadon megválasztható? Továbbá annak is jelentősége van, hogy amennyiben az orvoslási lehetőség fennáll, arra a nemzeti eljárásjogot kell-e alkalmazni.”

30 A Hoge Raad der Nederlanden ezért úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„(1) Úgy kell-e értelmezni az 1348/2000/EK rendelet 8. cikkének (1) bekezdését, hogy abban az esetben, ha a címzett megtagadja az irat átvételét, mert e rendelkezés nyelvhasználati szabályai nem teljesültek, a feladónak lehetősége van a mulasztás orvoslására?

2) Az első kérdésre adott nemleges válasz esetén: az irat átvételének megtagadása szükségképpen azzal a jogkövetkezéssel jár-e, hogy a kézbesítést minden hatásától megfosztja?

3) Amennyiben az első kérdésre a válasz igenlő:

a) Milyen határidőn belül és milyen módon kell a fordítást a címzett tudomására hozni?

A fordítás továbbítására a rendeletnek az iratok kézbesítésére és közlésére vonatkozó követelményei az irányadók, vagy a továbbítás módja szabadon megválasztható?

b) Alkalmazható-e a mulasztás orvoslásának lehetőségére a nemzeti eljárás-jog?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdéstről

- 31 A kérdéseket előterjesztő bíróság első kérdésével arra vár választ, hogy a rendelet 8. cikkének (1) bekezdése úgy értelmezendő-e, hogy ha az irat címzettje megtagadta az irat átvételét azon okból, hogy az nem az átvevő tagállam valamelyik hivatalos nyelvén vagy nem az átvevő tagállamnak olyan nyelvén került megszövegezésre, amelyet a címzett megért, a feladónak lehetősége van a fordítás hiányát orvosolni.

A Bíróság elé terjesztett észrevételek

- 32 A német és a finn kormány úgy véli, hogy az irat átvétele megtagadásának következményeit a nemzeti jog szerint kell meghatározni. Ezen álláspontjuk alátámasztására az egyezményhez fűzött magyarázó jelentés 5. és 8. cikkére, a Bíróság által a C-305/88. sz. Lancray-ügyben 1990. július 3-án meghozott ítélet (EBHT 1990., I-2725. o.) 29. pontjában a nemzeti jogra tett utalásra, amely a hibás kézbesítés esetleges orvoslásának megtételére vonatkozik, valamint a rendelet előkészítő munkálataira hivatkoznak, amint azt egy kommentátor ismertette, amelyekből szerintük az következik, hogy a tagállamok küldöttségei nem kívánták, hogy a rendelet beavatkozzon a nemzeti eljárásjogba. Az alkalmazandó nemzeti szabályozás által választott megoldás vagy megengedi, vagy nem engedi meg a fordítás hiányának orvoslását.
- 33 G. Leffler, a holland, a francia és a portugál kormány, valamint a Bizottság szóbeli észrevételeikben azt állítják, hogy az irat átvétele megtagadásának következményei a rendelet autonóm értelmezéséből kell fakadjanak, és hogy annak alapján meg kell

engedni a fordítás hiányának orvoslását. Rámutatnak arra, hogy a rendelet célja a közlés egyszerűsítése és meggyorsítása, és hangsúlyozzák, hogy ha nem lehetne orvosolni az irat lefordításának elmaradását, ez meggátolná a rendelet 5. cikke (1) bekezdésének hatékony érvényesülését, mivel ebben az esetben az érintett személyek nem vállalnák a kockázatot, és minden iratot rendszeresen lefordíttatnának. Másfelől azt is megjegyzik, hogy a rendelet 8. cikkének (2) bekezdésében szereplő „fordítást igénylő” kifejezés előfordulásának csak akkor van létjogosultsága, ha a fordítás hiányát orvosolni lehet, mint ahogyan az egyezményhez fűzött magyarázat bizonyos cikkei is arra engednek következtetni, hogy erre lehetőség van.

- 34 A Bizottság ezenkívül több olyan körülményre hivatkozik, amelyek azt igazolják, hogy az irat lefordításának hiánya nem tekinthető olyan oknak, amely a kézbesítés abszolút semmisségét eredményezné. Különösen a formanyomtatványok külön említik a szabályszerű közlés hiányát (a rendelet 10. cikke alapján készült formanyomtatvány 15. pontja), és az irat átvételének nyelvi okok miatt történő megtagadását (ugyanezen formanyomtatvány 14. pontja). Továbbá a rendelet 8. cikkének (2) bekezdése a fordítást igénylő iratok visszaküldését említi, nem pedig valamennyi irat visszaküldését, ami abban az esetben történne, ha a közlésnek semmilyen hatása nem lenne. A Bizottság hangsúlyozza, hogy semmilyen szöveg nem írja elő a kézbesítés automatikus semmisségét a fordítás hiánya esetén, illetve hogy véleménye szerint a semmisség megengedése ellentétes lenne azzal az elvvel, miszerint semmisséget csak írásbeli rendelkezés írhat elő („nincs semmisség írásbeli rendelkezés nélkül”). Végül arra hivatkozik, hogy az abszolút semmisség túlmenne azon a mértéken, amely a címzett érdekeinek védelméhez szükséges, míg a semmisség kifogás nélkül elképzelhetetlen („nincs semmisség kifogás nélkül”).

- 35 A Berlin Chemie szerint a közlés egyszerűsítése nem történhet a jogbiztonság vagy a címzett jogai rovására. A címzettnek olyan helyzetben kell lennie, hogy gyorsan megértse, milyen típusú eljárásban szerepel, és hatékonyan felkészülhessen a védekezésre. A Berlin Chemie szerint abban az esetben, ha az irat címzettjének kétségei vannak az adott eljárás esetleges sürgősségét illetően, akkor elővigyázatosságból saját maga fordíttatja le az iratot, pedig nem neki kellene viselnie a fordítás hiányából eredő kockázatot és költségeket. Ellenkezőleg, a feladó tájékoztatást kap a fordítás hiányából eredő kockázatokról, és megteheti az e kockázat elkerülése érdekében szükséges intézkedéseket. Végül a Berlin Chemie szerint az irat

lefordításának hiánya esetén az orvoslási lehetőség lelassítaná az eljárást, különösen, ha a bírónak először arról kellene döntenie, hogy jogos volt-e a le nem fordított irat átvételének megtagadása. Ez bizonyos visszaélésekre adna lehetőséget ezen a téren.

- 36 Ami a címzett, az alperes védelmét illeti, G. Leffler és a holland kormány álláspontja szerint azt megfelelően biztosítja a rendelet 19. cikke. A francia kormányhoz hasonlóan úgy vélik, a bírónak lehetősége van arra, hogy a határidőket úgy alakítsa, ahogyan az az adott felek érdekeinek figyelembevételével szükséges, és különösen, hogy az alperes számára lehetővé tegye a felkészülést a védekezésre. Az eljárás elhúzódsásával kapcsolatban, amit a fordítás hiánya orvoslásának szükségessége okoz, a holland kormány fenntartja, hogy ez lényegében a felperes számára hátrányos, és nem a címzett, az alperes számára.

A Bíróság válasza

- 37 Meg kell állapítani, hogy a rendelet 8. cikke nem határoz meg semmilyen jogkövetkezményt arra az esetre, ha az irat címzettje megtagadja annak átvételét azon okból, hogy az nem az átvevő tagállam hivatalos nyelvén vagy egy olyan nyelven került megszövegezésre, amelyet a címzett megért.
- 38 A rendelet más rendelkezései azonban, illetve a (2) és a (6)–(9) preambulumbekzdésben meghatározott, az irattovábbítás gyorságának és hatékonyságának biztosítására irányuló célkitűzés, illetve a hatékony érvényesülés célkitűzése, amely a rendelet 5. és 8. cikke által biztosított azon lehetőségben is felismerhető, hogy az iratot nem kell az átvevő tagállam hivatalos nyelvére lefordíttatni, azt támasztják alá, hogy kizárt az irat semmissége, ha azt a címzett amiatt utasította vissza, mert nem az említett nyelven vagy nem az átvevő tagállamnak olyan nyelvén került meg-

szövegezésre, amelyet a címzett megért, valamint hogy biztosítani kell a lehetőséget a fordítás hiányának orvoslására.

39 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a rendelet egyetlen olyan rendelkezést sem tartalmaz, amely az irat semmisségét írná elő abban az esetben, ha azt a címzett az irat átvételét az említett rendelet 8. cikkében foglaltak be nem tartása miatt megtagadja. Ellenkezőleg, ha a rendelet nem is határozza meg pontosan az irat átvétele megtagadásának jogkövetkezményeit, legalábbis több rendelkezése arra enged következtetni, hogy van lehetőség a fordítás hiányának orvoslására.

40 Ennélfogva a „fordítást igénylő iratok” kifejezés előfordulása a rendelet 8. cikkének (2) bekezdésében azt jelenti, hogy a címzettnek lehetősége van arra, hogy az irat fordítását kérje, ebből kifolyólag a feladónak pedig arra, hogy a kért fordítás megküldésével orvosolja az irat lefordításának hiányát. Ez a kifejezés ugyanis különbözik a rendelet 6. cikkének (2) és (3) bekezdésében használt „továbbított iratok” kifejezéstől, amely az áttevő intézmény által továbbított iratok összességére vonatkozik, és nemcsak azok némelyikére.

41 Hasonlóképpen, a kézbesítés vagy közlés teljesítését vagy teljesítése hiányát igazoló, a rendelet 10. cikke alapján készült formanyomtatványban az irat átvételének nyelvhasználattal kapcsolatos okból történő megtagadása nem szerepel a kézbesítés vagy közlés hiányát eredményező okként, hanem ezt a megjegyzést külön helyen szerepelteti. Ez arra enged következtetni, hogy az irat átvételének megtagadását nem lehet a kézbesítés vagy közlés hiányának tekinteni.

42 Másfelől, ha feltételezzük, hogy e megtagadás soha nem orvosolható, ez a feladó jogait sértené azáltal, hogy a feladó soha nem kockáztatná meg lefordítatlan irat küldését, ami a rendelet, és különösen az iratok lefordítására vonatkozó rendelkezéseinek hasznát is megkérdőjelezné, amely rendelkezések pedig az iratok gyors továbbítására irányuló célkitűzés megvalósítását segítik elő.

- 43 Ezzel az értelmezéssel szemben nem lehet sikerrel állítani, hogy az irat átvétele megtagadásának következményeit a nemzeti jog alapján kell meghatározni. E tekintetben nem helytálló az egyezményhez fűzött magyarázó jelentésre, a Bíróság fentebb hivatkozott Lancray-ítéletére vagy a rendelet előkészítő dokumentumaira történő hivatkozás.
- 44 Ha ugyanis a nemzeti jogra lenne bízva annak eldöntése, hogy egyáltalán elvi lehetőséget ad-e az irat lefordítása hiányának orvoslására, ez teljesen megakadályozná a rendelet egységes alkalmazását, mivel nem kizárt, hogy a tagállamok e tekintetben eltérő megoldásokat írnak elő.
- 45 Az Amszterdami Szerződés által kitűzött cél, hogy a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget hozzon létre, és ezzel új közösségi dimenziót teremtsen, valamint annak a szabályozásnak az EU-Szerződésből az EK-Szerződésbe való áttétele, amely lehetővé teszi intézkedések elfogadását a határokon átnyúló polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területén, tanúsítja a tagállamok azon szándékát, hogy a közösségi jogrendben rögzítsék ezeket az intézkedéseket, és kimondják azok autonóm értelmezésének elvét.
- 46 A rendeleti forma választása a Bizottság által eredetileg javasolt irányelvi forma helyett ugyancsak jelzi azt, hogy a közösségi jogalkotó mekkora jelentőséget tulajdonított a rendelet rendelkezései közvetlen alkalmazandóságának és egységes alkalmazásának.
- 47 Ebből következik, hogy az Amszterdami Szerződés hatálybalépését megelőzően elfogadott egyezményhez fűzött magyarázó jelentés kommentárjai hasznosak ugyan, azonban nem lehet rájuk hivatkozni a rendelet autonóm értelmezésével szemben, amely egységes következményt követel meg az irat átvételének olyan okból történő megtagadása esetén, hogy az nem az átvevő tagállam valamelyik hivatalos nyelvén vagy nem az átvevő tagállamnak olyan nyelvén került megszövegezésre, amelyet a

címzett megért. Ugyancsak meg kell állapítani, hogy a Bíróság a fent hivatkozott Lancray-ítéletben kimondottakat más természetű jogi eszköz értelmezésének kontextusában fogalmazta meg, amelynek, a rendelettől eltérően, nem volt célja közösségi kézbesítési és közlési rendszer létrehozása.

48 Végül, ami a német kormány következtetéseit illeti az előkészítő dokumentumokkal kapcsolatban, amelyeket egy kommentátor írt le, meg kell állapítani, hogy a tagállamok küldöttségeinek feltételezett akarata magában a rendelet szövegében nem öltött testet. Ebből következik, hogy nem lehet az úgynevezett előkészítő dokumentumokra hivatkozni a rendelet olyan autonóm értelmezésével szemben, amely biztosítani kívánja rendelkezéseinek hatékony érvényesülését annak érdekében, hogy a rendeletet egységesen, célkitűzéseinek tiszteletben tartásával alkalmazzák a Közösségen belül.

49 A rendelet olyan értelmezése, amely szerint az megengedi az irat lefordítása hiányának orvoslását, mint egységes következményt abban az esetben, ha az irat átvételét azon okból tagadták meg, hogy az nem az átvevő tagállam valamelyik hivatalos nyelvén vagy nem az átvevő tagállamnak olyan nyelvén került megszüvegezésre, amelyet a címzett megért, nem kérdőjelezi meg a nemzeti jog fontosságát és a nemzeti bíróság szerepét. Amint az a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából is következik, közösségi rendelkezések hiányában az egyes tagállamok belső jogrendszerének feladata, hogy meghatározza a részletes eljárási szabályokat az olyan keresetekre nézve, amelyek a közösségi jog közvetlen hatályából eredően a polgárokat megillető jogok védelmének biztosítására irányulnak (lásd különösen a 33/76. sz. Rewe-ügyben 1976. december 16-án hozott ítélet [EBHT 1976., 1989. o.] 5. pontját).

50 A Bíróság azonban megállapította, hogy ezek a szabályok nem lehetnek kedvezőtlenebbek, mint a hasonló, belső joggal kapcsolatos keresetekre vonatkozóak (egyenértékűség elve), és nem tehetik gyakorlatilag lehetetlenné, vagy nem nehezíthetik meg túlzottan a közösségi jogrend által védett jogok gyakorlását (tényleges érvényesülés elve) (lásd a fent hivatkozott Rewe-ítélet 5. pontját, a C-261/95. sz. Palmisani-ügyben 1997. július 10-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-4025. o.] 27. pontját és a C-231/96. sz. Edis-ügyben 1998. szeptember 15-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-4951. o.] 34. pontját). E tekintetben, amint azt a főtanácsnok

indítványának 38. és 64. pontjában kifejtette, a tényleges érvényesülés elve arra kell készítse a nemzeti bíróságot, hogy a nemzeti eljárásjogi szabályokat csak annyiban alkalmazza, amennyiben azok nem kérdőjelezik meg a rendelet létjogosultságát és célját.

- 51 Ebből következően, ha a rendelet nem határozza meg bizonyos tényállások következményeit, a nemzeti bíróságnak főszabály szerint a saját nemzeti eljárásjogát kell alkalmaznia, miközben biztosítania kell a közösségi jog teljes érvényesülését, ami arra készítheti, hogy – ha szükséges – figyelmen kívül hagyja azt a nemzeti jogszabályt, amely ennek akadályát képezi, vagy úgy értelmezzen egy kizárólag a belső helyzetre kidolgozott nemzeti jogszabályt, hogy az alkalmazható legyen az adott, határokon átnyúló tényállásra (ezzel kapcsolatban lásd különösen a 106/77. sz. Simmenthal-ügyben 1978. március 9-én hozott ítélet [EBHT 1978., 629. o.] 16. pontját, a C-213/89. sz., Factortame és társai ügyben 1990. június 19-én hozott ítélet [EBHT 1990., I-2433. o.] 19. pontját, a C-453/99. sz., Courage és Crehan ügyben 2001. szeptember 20-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-7289. o.] 28. pontját).
- 52 Szintén a nemzeti bíróságnak kell ügyelnie az ügyben szereplő felek jogainak védelmére, különösen arra, hogy annak a félnek, aki az irat címzettje, megfelelő idő álljon rendelkezésre a védekezésére történő felkészüléshez, vagy arra, hogy annak a félnek, aki az irat feladója, például egy sürgős eljárásban, ahol az alperes elmulasztja a megjelenést, ne kelljen egy le nem fordított irat átvétele – az eljárás elhúzódását célzó, nyilvánvalóan visszaélészerű – megtagadásának negatív következményeit elszenvednie, ha bizonyítható, hogy ennek az iratnak a címzettje érti az áttevő tagállamnak azt a nyelvét, amelyen az iratot kiállították.
- 53 Az első kérdésre ezért az a válasz, hogy a rendelet 8. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy ha a címzett megtagadta az irat átvételét azon okból, hogy az nem az átvevő tagállam valamelyik hivatalos nyelvén vagy nem az átvevő tagállam olyan nyelvén került megszövegezésre, amelyet a címzett megért, a feladónak a kért fordítás megküldésével lehetősége van a mulasztás orvoslására.

A második kérdéstről

- 54 A második kérdés, amely abban az esetben merül fel, ha a rendelet 8. cikkét úgy értelmezik, hogy nincs lehetőség a fordítás hiányának orvoslására, arra irányul, hogy az irat átvételének megtagadása a kézbesítést minden hatásától megfosztja-e.
- 55 Az első kérdésre adott válasz ismeretében a második kérdést nem kell megválaszolni.

A harmadik kérdéstről

- 56 Harmadik kérdésével, amelyet az első kérdésre adott igenlő válasz esetére tett fel, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár a választ, hogy milyen határidőn belül és milyen módon kell a fordítást a címzett tudomására hozni, és hogy a nemzeti eljárásjog alkalmazható-e a mulasztás orvoslásának lehetőségére.

A Bíróság elé terjesztett észrevételek

- 57 A fordítás hiányának orvoslására nyitva álló határidővel kapcsolatban a holland és a portugál kormány a rendelet 7. cikkének (2) bekezdésére hivatkozik. Úgy vélik, hogy a fordítást a lehető legrövidebb időn belül kell megküldeni, és hogy az egy hónapos határidő ésszerűnek tekinthető.

- 58 Ami a fordítás megküldésének a határidőre gyakorolt hatását illeti, a holland kormány azt állítja, hogy – még ha az irat címzettje jogszerűen is tagadta meg annak átvételét – a rendelet 9. cikkének (2) és (3) bekezdésében meghatározott határidőt mindenképp be kell tartani. A Bizottság megjegyzi, hogy a kézbesítés időpontja az említett 9. cikknek megfelelően kerül meghatározásra. A címzett vonatkozásában csak a lefordított iratok kézbesítésének vagy közlésének időpontja vehető figyelembe, ami megmagyarázza a rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében szereplő, „a 8. cikk sérelme nélkül” kifejezést. A kérelmező vonatkozásában az időpontot továbbra is a 9. cikk (1) bekezdése szerint határozzák meg.
- 59 A francia kormány kiemeli, hogy a bíróságnak lehetősége kell legyen az eljárási határidők módosítására, annak érdekében, hogy az irat címzettje felkészülhessen a védekezésre.
- 60 Ami a fordítás megküldésére vonatkozó szabályokat illeti: G. Leffler, valamint a francia és a portugál kormány véleménye szerint a fordítás továbbításának a rendelet követelményeinek megfelelően kell történnie. A holland kormány ellenben fenntartja, hogy a továbbítás történhet informális úton, azonban bármiféle félreértés megelőzése érdekében ajánlatos elkerülni, hogy az átvevő intézmény közvetlenül a címzettnek küldje az iratot, és szerencsésebb a továbbítást az átvevő intézményen keresztül végezni.
- 61 A Berlin Chemie ügy érvel, hogy ha a Bíróság úgy döntene, hogy lehetőség van a fordítás megküldésére, akkor a jogbiztonság védelme érdekében a rendelet célkitűzéseivel összhangban szükséges lenne e lehetőség következményeit összehangolni.

A Bíróság válasza

- 62 Jóllehet a rendelet 8. cikke nem tartalmaz pontos rendelkezést arra az esetre, amikor valamely irat átvételének megtagadását orvosolni kell, ha a megtagadásra azon okból

került sor, hogy az irat nem az áttevő tagállam valamelyik hivatalos nyelvén vagy nem az áttevő tagállamnak olyan nyelvén került megszövegezésre, amelyet a címzett megért, meg kell azonban állapítani, hogy a közösségi jog általános elvei, valamint a rendelet más rendelkezései lehetővé teszik, hogy a Bíróság a nemzeti bíróság számára bizonyos iránymutatást adjon annak érdekében, hogy a rendelet hatékony érvényesülését biztosítsa.

63 A jogbiztonság védelme érdekében a rendeletet úgy kell értelmezni, hogy a fordítás hiányának orvoslása az e rendelet által meghatározott szabályok szerint kell, hogy történjen.

64 Ha az áttevő intézményt arról tájékoztatták, hogy a címzett megtagadta az irat átvételét a fordítás hiánya miatt, az áttevő intézménynek kell – amint az a rendelet 4. cikkének (1) bekezdéséből is levezethető – szükség esetén a felperes meghallgatása után a mulasztást orvosolnia a fordítás lehető legrövidebb időn belül történő megküldésével. E tekintetben, amint azt a portugál és a holland kormány is javasolta, az egy hónapos határidő megfelelőnek tekinthető, onnantól számítva, hogy az áttevő intézmény értesült a megtagadásról, ezt a határidőt azonban a nemzeti bíróság az ügy körülményeire tekintettel módosíthatná. Figyelembe kell ugyanis venni különösen azt a tényt, hogy bizonyos szövegek szokatlanul hosszúak lehetnek, vagy olyan nyelvre kell lefordítani őket, amelyekből kevés fordító áll rendelkezésre.

65 Ami a fordítás megküldésének a kézbesítés vagy közlés időpontjára való hatásait illeti, azt analógia útján, a rendelet 9. cikkének (1) és (2) bekezdése által kidolgozott kettős időpont rendszerének mintájára kell meghatározni. A rendelet hatékony érvényesülése érdekében ugyanis biztosítani kell az ügyben érintett különböző felek jogainak lehető legjobb és kiegyensúlyozott védelmét.

66 A kézbesítés időpontja lényeges lehet a kérelmező számára például akkor, ha a kézbesített irat jogvesztő határidőn belül benyújtandó keresetlevél, vagy pedig az a rendeltetése, hogy elévülést szakítson meg. Ugyanakkor, amint a jelen ítélet

38. pontjában már kifejtésre került, a rendelet 8. cikke (1) bekezdésének be nem tartása nem eredményezi a kézbesítés vagy közlés semmisségét. E tényezőkre tekintettel meg kell állapítani, hogy – ami az időpontot illeti – a kérelmezőnek abban a helyzetben kell lennie, hogy kihasználhassa az eredeti kézbesítés vagy közlés joghatásaiból származó előnyöket, amennyiben az elvárható gondosságot tanúsítja annak érdekében, hogy a fordítás megküldésével a lehető legrövidebb időn belül orvosolja a mulasztást.

67 A kézbesítés vagy közlés időpontja ugyanakkor a címzett számára is fontos lehet, különösen mivel ez jelenti a jogorvoslati határidő vagy a védekezésre történő felkészülésre rendelkezésre álló idő kezdetét. Az irat címzettjének hatékony védelme azt jelenti, hogy az ő vonatkozásában kizárólag az az időpont vehető figyelembe, amikor nem pusztán tudomást szerzett a kézbesített vagy közölt iratról, hanem meg is értette azt, tehát az az időpont, amikor annak a fordítását megkapta.

68 A nemzeti bíróságnak kell az adott ügyben szereplő felek érdekeit figyelembe vennie és biztosítani azok védelmét. Így tehát, a rendelet 19. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjával analóg módon, ha az irat átvételét megtagadták azon okból, hogy az nem az átvevő tagállam valamelyik hivatalos nyelvén vagy nem az átvevő tagállamnak olyan nyelvén került megszövegezésre, amelyet a címzett megért, és ha a felperes a bíróság előtt nem jelenik meg, a bíróság felfüggeszti a határozathozatalt annyi időre, ameddig megállapítást nem nyer, hogy az irat hibájának orvoslása a fordítás megküldésével megtörtént, és hogy ez megfelelő időben történt ahhoz, hogy az alperes védekezhessen. Ez a kötelezettség a 44/2001 rendelet 26. cikkének (2) bekezdésben foglalt elvből is következik, és e kötelezettség betartásának ellenőrzése a határozat elismerésének előfeltétele ugyanezen rendelet 34. cikke (2) bekezdésének megfelelően.

69 Azoknak a problémáknak a megoldása érdekében, amelyek abból adódnak, hogy a fordítás hiányát milyen módon kell orvosolni, és amit a rendelet – ahogyan azt a Bíróság értelmezi – nem szabályoz, a nemzeti bíróságnak, amint a jelen ítélet 50. és 51. pontjában már kifejtésre került, a saját nemzeti eljárásjogát kell alkalmaznia, miközben a rendelet célját tiszteletben tartva biztosítani kell annak teljes körű érvényesülését.

70 Egyébiránt arra is emlékeztetni kell, hogy a nemzeti bíróság, amikor a rendelet értelmezésével kapcsolatos kérdéssel kerül szembe, az EK 68. cikk (1) bekezdésben foglalt feltételek teljesülése esetén e tekintetben kérdést intézhet a Bírósághoz.

71 Mindezen megfontolások fényében a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy:

- a rendelet 8. cikkét úgy kell értelmezni, hogy amennyiben az irat címzettje megtagadta annak átvételét azon okból, hogy az nem az átvevő tagállam valamelyik hivatalos nyelvén vagy nem az átvevő tagállam olyan nyelvén került megszüvegezésre, amelyet a címzett megért, lehetőség van ennek a helyzetnek az orvoslására az irat fordításának a rendeletben előírt szabályok szerinti és a lehető legrövidebb időn belül történő megküldésével;

- azon problémák megoldása érdekében, amelyek a fordítás hiánya orvoslásának módjával kapcsolatosak, amelyet a rendelet – ahogyan azt a Bíróság értelmezi – nem szabályoz, a nemzeti bíróságnak a saját nemzeti eljárásjogát kell alkalmaznia, miközben a rendelet célját tiszteletben tartva biztosítania kell annak teljes érvényesülését.

A költségekről

72 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban levő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségek viseléséről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

- 1) A polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről szóló, 2000. május 29-i 1348/2000/EK tanácsi rendelet 8. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy ha az irat címzettje megtagadta az irat átvételét azon okból, hogy az nem az átvevő tagállam valamelyik hivatalos nyelvén vagy nem az átvevő tagállamnak olyan nyelvén került megszövegezésre, amelyet a címzett megért, a feladónak a kért fordítás megküldésével lehetősége van a mulasztás orvoslására.

- 2) Az 1348/2000 rendelet 8. cikkét úgy kell értelmezni, hogy ha az irat címzettje megtagadta az irat átvételét azon okból, hogy az nem az átvevő tagállam valamelyik hivatalos nyelvén vagy nem az átvevő tagállam olyan nyelvén került megszövegezésre, amelyet a címzett megért, lehetőség van ennek a helyzetnek az orvoslására az irat fordításának az 1348/2000 rendeletben előírt szabályok szerinti és a lehető legrövidebb időn belül történő megküldésével.

Azon problémák megoldása érdekében, amelyek a fordítás hiánya orvoslásának módjával kapcsolatosak, amelyet az 1348/2000 rendelet – ahogyan azt a Bíróság értelmezi – nem szabályoz, a nemzeti bíróságnak a saját nemzeti eljárásjogát kell alkalmaznia, miközben a rendelet célját tiszteletben tartva biztosítania kell annak teljes érvényesülését.

Aláírások